

Szerkesztői előszó

Jelentős köz- és egyházi gyűjteményeink alapjait vagy rangos különgyűjteményeit többnyire erős gyűjtőszenvetéllal megáldott, elhivatott magánszemélyek könyv- és műgyűjteményei képezik. Olyanoké, mint Széchényi Ferenc, akinek a Magyar Nemzeti Múzeum és az Országos Széchényi Könyvtár gyűjteményi fundamentumát köszönhetjük. És számos az övénel szerényebb mennyiségű, de értékes kollektció kerül be ma is különféle gyűjteményekbe, részint a gyűjtő saját döntése okán, részint a későbbi örökösöknek köszönhetően. A magának gyűjtő kollektor csak kivételes esetben válik meg önszántából gyűjteményétől, de olyanok is vannak, akik eleve a közösség számára végzik tevékenységüket. Kuklay Antal atya az utóbbiak közé tartozik, aki többek között a Sárospatak menti plébániákra, a helyi egyházközség területére szervezett értékmentő gyűjtőutak révén alapíthatta meg 1967-ben Sárospatakon a Római Katolikus Egyházi Gyűjteményt. A mintegy huszonzháromezer könyvből – köztük közel kétezer muzeális kötettel –, műtárgyakból, iratokból, papi hagyatékokból álló kollektció azonban mit sem ér, ha feldolgozatlanul hever a szekrényben. Farkas Katalin és Kőszeginé Tóth Judit cikke bemutatja, hogy a szakmai kapcsolatok és az intézmények közötti együttműködés és párbeszéd miként segíthet egy értékes könyvgyűjtemény szakszerű feltárásában. Az egyéni elhivatottságból táplálkozó eredmények és a gyűjtemények közti párbeszéd és feladatmegosztás ily módon hatékonyan kiegészíthetik egymást. Ehhez persze nyitnunk kell mások felé, az új megoldások a komfortzónán belül maradván nem fognak megtalálni minket.

Nagy Gyula az egyetemi könyvtárak szerepéről és a szegedi Klebelsberg Könyvtár gyakorlatáról írt cikkéből is az egyéni kvalitás fontossága tűnik ki, mivel mint írja: „Hiteles könyvtárat csak hiteles munkatársakkal lehet csinálni!”. Ugyanakkor a tudásmegosztást is fontosnak tartja, hiszen a képzéseken és konferenciákon részt vevő kollégáik rendszerint belső továbbképzések keretében számolnak be új ismereteikről. Néhányuk pedig részt vesz az egyetemi oktatásban is. És ezzel ismét az intézmények közötti kapcsolatok kérdéskörénél találjuk magunkat.

E havi lapszámunkat – melyben természetesen sok egyéb téma is megjelenik – a szakmai együttműködés fontosságát hangsúlyozandó ajánlom mindazoknak, akik a könyvtárszakma presztízs-növelésén dolgoznak, tehát minden elhivatott könyvtárosnak.

Jó olvasást kívánva,

Tóth Béla István